

*Senca belog
jorgovaneka*

ZELENI
BREGI
ZELINE

**Senca
belog
jorgovaneka**

30. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOGA PJESNIŠTVA
“**DRAGUTIN DOMJANIĆ**”
- SV. IVAN ZELINA 2011.

Priredio
Dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
svibanj 2011.

Mala biblioteka
»Dragutin Domjanić«
knjiga 60.

Nakladnik
Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika
Ivica Kukovačec

Urednik
Dr. sc. Ivo Kalinski

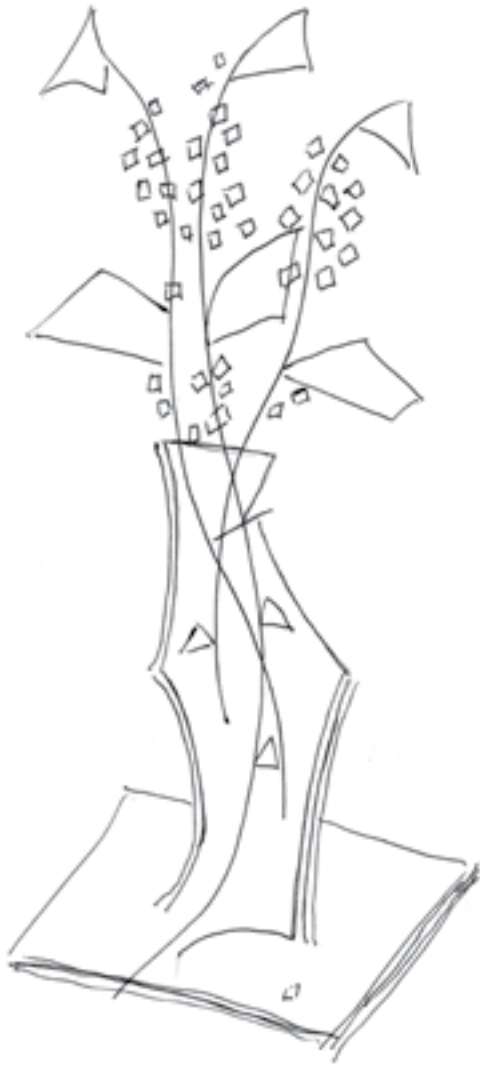
Naslovnica i crteži u zbirci
Zlatko Crnec

Grafičko-tehnička priprema
POU Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 500 primjeraka
Tisak i uvez: Tiskara Zelina d.d.
Katarine Krizmanić 1, Sv. Ivan Zelina

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 767759.

ISBN: 978-953-6540-47-1

*Senca
belog
jorgovaneka*

Na natječaj 30. recitala suvremenog kajkavskog pjesništva »Dragutin Domjanić« – Sv. Ivan Zelina 2011. odazvalo se 116 autora s 516 pjesama. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu: dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), prof. dr. sc. Joža Skok i mr. sc. Božica Pažur (članovi), odabralo je 59 pjesama za objavljivanje u ovoj zbirci. Pjesme su poredane abecednim slijedom autorica/autora.

Kazalo

Predgovor

Ivo Kalinski:

**Trajanje i trajnost suvremenog
kajkavskog poetskog izričaja** IX

Deni se črlena lopta

Lidija BAJUK: Arbor mundi	13
Sladana BENKUS: Negda, ve	14
Božica BRKAN: ta moja kej pesma	15
Zlatko CRNEC: Jutro	17
Zlatko CRNEC: Zadeždilo je	18
Maja CVEK: Pobledelo življenje	19
Željka CVETKOVIĆ: Iverek v klepsidre	20
Anica CVETNIĆ DIMITROV: Potiraj vrance!	21
Stjepan ČEHULIĆ - ŠTEF: Umetničko delo	22
Sanja DAMJAN: Lorbek ne diši	23
Milan FRČKO: Pijača	24
Željko FUNDA: divotna večer	25
Marko GREGUR: smijeju nam se	27
Vinko HASNEK: Deni se črlena lopta	29
Ana HORVAT: Sagdašnja	30
Ivan HORVAT HLEBINSKI: Zorjenje	31
Ivan HORVAT HLEBINSKI: Beli jorgovanek	32
Ivan HORVAT HLEBINSKI: Copernjaki	33
Ivan HORVAT HLEBINSKI: Kvarteri	35
Branka JAGIĆ: Kak zajnje ljucski mrc	37

Ftruc - dihati

Božica JELUŠIĆ: Potukački nocturno	41
Božica JELUŠIĆ: Keber, fašenkarska	42
Ivica JEMBRIH COBOVIČKI: Četerti sonet	43

Damir KLIČEK: Lačen	44
Emilija KOVAČ: Ftruc: dihati	46
Emilija KOVAČ: S poštovanjem	47
Zvonko KUDELIČ: Gprs	48
Ivan KUTNJAK: Rodovito čalaren	49
Ivan KUTNJAK: Nizkopodni mravlejet	53
Evica LAZAR: Gleadala sam	55
Đurđa LOVRENČIĆ: Jabučni krug h vesmiru	57
Štefanija LUDVIG: Otrhani sen	58
Zdenka MALTAR: Nekaj zelene	59
Zdenka MALTAR: Pisana, ta žmefka muklina	60
Biserka MAREČIČ: Senca	61
Vladimir MIHOLEK: Globalna globlina	62
Tugomir ORAK: Grenkoba življenja	63
Emil PAKRAC: Tak nikak	64
Milivoj PAŠIČEK: Naj se bati	65
Ivan PICER: Luk	66

Kajkafski fundamentuš

Vladimir POLJANEC: Kouk scalina slana popejka	69
Darko RAŠKAJ JALŠOVEC: Dotrhnoute rieči	70
Tomislav RIBIČ: Apocalyptica	71
Tomislav RIBIČ: Apokalypso	72
Nada RUKAV BOGOJEVIČ: Karta za nikam	73
Petrana SABOLEK: Kaša z hudeh miseli	74
Mirjana SAČER BOBANAC: Kaj bi ti dala?	75
Tereza SALAJPAL: Glas	76
Slavica SARKOTIČ: Gda ti zajni put zapreš vrata	77
Slavica SARKOTIČ: Bleščeča svilna belina duše	79
Željka SKLEDAR: Posvitek	81
Vinko SLIVAR: Shaja mi se senja	82
Zdenka SOKALIČ: Nigdo nigdar zanavek	84
Biserka STAMENKOVIČ: Putujeme	85

Snježana ŠOŠTARKO: Bieli janjčeci	87
Kristina ŠTEBIH: Jampot...	89
Željko ŠTEFAN: Zemlja	90
Vladimir ŠUK: Kajkafski fundamentuš	91
Franjo ŠVOB - FRANINA: Čudni posli	92

Zajmlj par let

Zdenka MALTAR: Harcuvanju vični	95
Evica LAZAR: Duha jesianska	96
Valentina ŠINJORI: Moji srčeke medenaki	98
Biserka MAREČIĆ: Zlatepersta brez persta	102
Valentina ŠINJORI: Šemetica gracilna	103
Ivan KUTNJAK: nesme pozabili lepe pesme horvacke	104
Željka CVETKOVIĆ: Teknute duše	106
Božica JELUŠIĆ: Stari dvor, prvi den protuletja	107
Valentina ŠINJORI: One kaj pišeju nekrolog za kajkavske cvrčke i zelene kobilice	109
Zdenka MALTAR: Nikaj ti o meni, mrzlo sonce	112
Tomislav RIBIĆ: Zapis o lofcima	113
Ivan HORVAT HLEBINSKI: Oprosti Jacques	114
Zlatko CRNEC: Popevka o popevkami	116
Ivan PICER: Zvezdoznanec	117
Biserka MAREČIĆ: Ti kaj huodiš z menu	118
Božica JELUŠIĆ: Nažgi svetlo na ganku	120
Tomislav RIBIĆ: Planetorijum A.D. 2010.	122
Zdenka MALTAR: Človek odhajajuči	123
Stanko PISKAČ: Gruntanje o luknjama	125

Predgovor

Trajanje i trajnost suvremenog kajkavskog poetskog izričaja

Bez obzira na, s jedne strane, (kritička i teorijska) zastranjivanja u kontekstu hrvatske književnosti spram fenomena kajkavštine, čakavštine i štokavštine, naime njihova povijesnog i suvremenog “iskustva”, s druge strane neprijeporno zdrava činjenica bila bi reći - ostavimo li po strani s iste strane ogledala hrvatski standardni jezik - da je taj cjelokupni idiomatski kontekst bitan temelj integralnog dijela nacionalne kulture. Da to dvoje unatoč višedesetljetnim recitalnim i knjižnim činjenicama postoji (nažalost i opstoji!) u kritičkom(?) razmišljanju do dana današnjega - lako je dokazljivo, ali o tom - opet i tko zna koji već put iznova - kojom drugom zgodom.

Unatoč aporijama koje se učestalo pojavljuju promotriti nam je ovaj put tridesetgodišnju, dakle jubilarnu, manifestaciju kulture koja se tiče suvremenoga kajkavskoga pjesništva. Tridesetgodišnja, jubilarna recitalna i knjižna prezentacija suvremenog kajkavskog pjesništva pri Pučkom otvorenom učilištu (POU) u Sv. Ivanu Zelini, što se s obzirom na ostale dvije manifestirajuće jezične organske podloge, čakavsku i štokavsku, može smatrati specijalističkom - u socio-kulturnom kontekstu nacionalne kulture zaslužuje dostojan obzir.

U predmetnotematskom i motivskom pogledu to svakogodišnje, danas već tridesetgodišnje!, recitalno i knjižno “trajanje” suvremenog kajkavskog pjesništva u Sv. Ivanu Zelini (nadajmo se takvu “trajanju” i pro futuro!) - zapravo i nema bitnih promjena, osim sve naglašenije tematske veze sa zavičajnošću. Ta pak veza sa zavičajnosti počesto bude empatijska: nostalgичno bolećiva, ali se nerijetko, što je njezin bolji dio, spram suvremenosti iščitava kao svojevrsna replika, gotovo protest.

Promjene, a ima ih, jezične su naravi i ogledaju se, pogotovo zadnjih godina tako da se, s jedne strane, u inače

jedinstveno kajkavsko poetsko tkivo interpoliraju riječi pa i cijeli izričaji iz drugih jezičnih sustava (latinski, njemački, engleski itd.), s druge pak strane u jedinstveno se kajkavsko tkivo “ubacuju” izričajne mogućnosti iz hrvatskoga službenoga jezika, standardnoga jezika, pa se kad je tako može govoriti u tzv. jezičnoj “makaronštini” ili “hibridnom” jeziku.

Ipak, predmet, teme i motivi one su osnovne stalnice oko kojih kajkavski pjesmotvorci, pjesnici i pjesnikinje, u odnosu na zbilju iz prepleta mnogobrojnih promatranih i promotrenih kutova kreiraju “svoju stvarnost”, a ona se u bitnom ne razlikuje od suvremenog pjesništva na standardu.

I ovogodišnji kajkavski pjesnici i pjesnikinje, koji upotpunjuju rečenu sliku i dojam jubilarnosti, ponajboljom svojom poezijom upravo “svjedoče” značaj te jubilarnosti, što će reći – jednako kao i poezijom na standardu - značaj samog pjesničkog čina, ali i značaj i značenje same kajkavštine kao jednog od triju jezičnih vrutaka hrvatskoga jezika. Jer, (...) *Hrvatska je trodijalektalna i ona takva ostaje, sve i kad se izražava u današnjem nacionalnom, štokauskom standardu.* (Ivo Frangeš, Položaj dijalekta u hrvatskoj književnosti, Dometi, 8/1970.)

Jednom će se, što pokazuje i ovogodišnji jubilarni recital, taj značaj pjesničkog čina u čitateljevu doživljaju odraziti, na primjer, kao autorov/autoričin emocionalni zagrljaj sa spoznajom o neumoljivoj prolaznosti svega živoga (Zdenka Malnar, Ivan Horvat Hlebinski), jednom kao nostalgičan odbljesak sjećanja (Evica Lazar, Slavica Sarkotić), jednom kao narativna rekonstrukcija poetike same (Božica Brkan), jednom kao (razorna) neoegzistencijalna ironizacija svega zbiljskoga (Ivan Kutnjak, Emilija Kovač, Damir Kliček), jednom kao ontološko konstituiranje te iste zbilje (Božica Jelušić, Biserka Marečić), jednom kao “poetsko kažnjavanje” geneze (Marko Gregur), jednom pak kao spoznaja o nemilosrdnoj prijetnji povijesti koja se vraća i preporuča u novi fatum (Tomislav Ribić), jednom pak kao urbana pokadšto erotizirana elegičnost (Zlatko Crnec) itd., što samo ukazuje na činjenicu da se književnoestetski fenomeni, pa i estetska funkcija jezika samog, mogu vrhunski ostvarivati bez obzira na to kako mi taj jezični sustav zvali.

Ivo Kalinski

Deni se črlena lopta

LIDIJA BAJUK
Zagreb

Arbor mundi

*d*omača je reč
najsветеši ancug
za najvažneše spominke
črešje med listjem
vekivečnost
čkomečina v korejo
smrt
zmed jih
med i mehen
življenje

šmrček
trček
fertunček.

Negda, ve

*N*egda zemla, ve je šuma.
Negda trava, a ve trnjava.
Negda hiža, ve ruševina.

Negda čovek, ve siromak.
Negda puca, ve stara baba.
Negda negdo, a ve nigdo.

Negda pes je, ve čovek je.
Negda sâm je, ve skupa nemreju.
Negda srečen, a ve nesrečen.

Negda lepše, a ve gorše.
Negda napri, ve nazajdi.
Negda nekaj, ve pa nikaj.

Negda imel sem, ve nemam nikaj,
Negda hotel sem, ve nečem nikaj.
Negda znal sem, ve pa ne znam nikaj.

Negda borec, ve strahotepec.
Negda jastreb, ve kukavička.
Negda jemput negdo, zdaj pa nigdar nigdo.

ta moja kej pesma

če bi me baš ko iskal
ja bi i nemu napisala
pesmu
mam
a ovak ju sebe spisavlem
kak si i jesti zemem
gda sem gladna
tak se i z pesmu bavim
i tak mi je od ne tesno
kej da sem z velikem detetom noseča
(i kej da nosim visoko
jeni veliju dečka a jeni curu
sejeno samo da je zdravo)
i da nemre z mene ziti
(kak i gda sem svojega ivca maloga
na svet davala van)
a nemaš ni babicu de zeti da te sporodi
ni cajn v kej bi dete poprijela

bojim se i pomeknuti a kamoli plača pustiti
samo si mislim da se pesma ne bi zadušila
vu mene
tu nikakov ni te drip ni vakuum ni epiduralna
ni carski
nemreju pomoči
a ni raspорiti drobec nemreš
ni z srpom ni z mačom
ležeše bi si srce zvadila
ta kej pesma ne samo v jenem je mojem delu
v sakomu je po malo

nemreš ju kak spada nigde napipati
de su je nogice de su je rukice de je je glas
valda onda tak i boli i preboli
kej ne znam kej
duša morti al i ona retko
dete kej se oče zroditi te boli i znaš da bu bolelo
čim je vu te vlezlo mora ziti van
(ne to kej gda oče prejti z ovoga sveta
kej bi rekel moj jotec z kožu v zemlu)

a pesma
nit znaš kak si je se zadobavila
de bog dragi bi morti znal
nekak je više potajna
kej bolest
kej sramota
kej nekakov grdi truc
kej smrtna muka kej te su v jen švic natira
i sejeno ti je če se buš drla če neš
ne je neg je l ziti je l ne
je l je dati život
je l je dati i svoj

a i gda komej negda nanegda zide ne bu se
bečala da bi si sape zela
neg da ju je čuti bole
bole čuti

najemput je tak tu i gleda te kej da z tobu
nema čistom niš

Jutro

Oblečeni v pelcmantlin tiči su otprhali.
Nekam. Vkanjivi veter vandrokaš latice
roč zalepil je na obločne stekle. Zanesliva
žejnska sedela je na levu stran zelenuga
tranvaja z numeru ajnc. Črlene vusnice
rajclivo su se smejale kak rascveli cveti
dišečih rož. Cezannovski prizorek jesenskega
predpoldana spremenila je vroča sfarbanost
paklenskega dena kaj dohaja. Tanec živlejna
zgubil se v ultramarinske čistine lufta.
A ja, juternu kavu pijem na klimavem stolcu
zoscane reštauracije i zigravam milijunskega
penezljivca kaj cajtunge naopak sprečitava.
Gledim kak se kočijaš s konji v smehu pajdaški
spominja. Čeznutljivi očutek živlejna zgledi
kak ostavljeni pes na placu vkanjivih iluzija.

Negdo je petljarski pojel friški sir na
Dolcu. Jeleni su hincavo pobegli na brege
čakati bele snege z vekivečnu ariju
nepozablene vulice med rogmi.
A v moje šalice plave još je nekaj
cukoraste kave.

Zadeždilo je

*T*ancali su zalubleniki na Velikemu placu
vu farbah zelene mesečine. Golobi v klunu
imeli su penezljive papere i prhali su ober
zvezd v jebežlivemu prholetu. Bile je vrieme
raščetverenega spremišlavajna. Bludnjače su
popemale pesem obnorelih kušlecof. Egeduši
su guslarili streloviti valcer raškebanoga tanca.
V kristalne kupice točile se vine ze zemlenih
peharof. Čule se kak perhetev pevec v luft
hiče copernjački kukurik. Konj kaj je pobegel
v dugačku vulicu smejal se vtruc nebu
ze zvezdami i zemli poblesavelih
špancirmeštrof.
Črleno svetle semaforja vgasile se a pes
zgublenec poscal se na ajzlog v teremu su
na vešelicah bile obešene vkanljive reči
resnice.

I gdo bu ondak na kraju sega napisal čistam
malu popevku o našem profesoru poviesti
kaj v sakidenešnjem kontejneru ščitava povest
noveh cajtof iskajoč droffinu sreče za se.

Zadeždilo je, nebe ti kušujem s kletvu, i misel je
z vetrom otrprhnula. A dežd nema jambrele
pak po njemu dežd deždavno deždi.

MAJA CVEK
Zagreb

Pobledelo življenje

*V*udreni na kipce
čkomiju
vu svoji svetečni obleki,
nafrizeranih lasih
tere vetrek nigdar
reskuštral ne.
Zastavleni vu korakih
po stezama življenja...
Vlovljeni vu delu, tancu
ali kušlecu,
med cvetjem
nigdar povehnutim.
Smejiju se naveke mlade
pucice i pubeki lupki,
vu dečinskoj igri
nedokončanoj...

Znad starega klasera
leta letiju,
spomeni zmed korica
zarobljeni,
pobledelo življenje
kipci živiju.

Iverek v klepsidre

*P*o rezgorjene klepsidre curim v ognenu večer:
još jeden jedini plavnek i pretekla bum do dna.
Zgrnjam i navoajam lanceke od pepela i žoara.
Toalim si steklene dlane skup z lietavkami sna.

Obiestajem. Gledim: goruče Vrieme me stieple.
Pretače me kak iskru, rezroaslu od neba do tla.
Jenput sem frčni iverek ki ne zna i ne želi stati,
a drugi put režoarjeni veter ki od sebe se doa.

ANICA CVETNIĆ DIMITROV
Sv. Ivan Zelina

Potiraj vrance!

*P*otiraj vrance, tato!
Po našem potu
Kak negda, gda bili smu deca.

Naj se prašina diže,
Naj kotači ružiju,
Naj se dani moke i sreče
Opet vrneju.

Potiraj vrance naše, tato!,
Da opet čujem: „Gija, Vranec!“
I kak da čujem kotače
Kak škripiju vu srcu.
Čujem se koj je negda bile.

Zakoj ne čujem koj je denes?
Je li opče imam koj za čujti
Koj bi mi sreču mogle vrnoti?!

Umetničko delo

*N*a stolcu sedi liepa plavuša
Njene črne oči svetliju, trepiju
Kak zvezde nebeske
V ljetu gda je suša.
Med noge raširene ga je stisla
I šepče, šepče, a nemrem znati kaj
Početek je tekak, a gda bu tekak kraj?
Malko je poveči bil, al ipak,
Zmestila ga je med svoje noge.
Z levom roukom gore ga je prijela
Z desnom pak onaj drugi komad
I ž njiem brundala po njem
Potezala ga sim-tam sim-tam,
A, on je gundral, gundral,
Cvilil i još nekaj mermlal,
Ja ga nies nič razmel,
Same sem se čudil i gledel
Tuo liepo umetničko delo

VIOLONČELO!

SANJA DAMJAN
Koprivnica

Lorbek ne diši

*L*gunjašem me pokrijte gda otidem.
Znam da othađam, da na kupeku jega
vse menje leti, dani, vuri.

Črni metulji letiju, coprnice
se igraju pred mojim oblokom.
Kmica je.
Nešče je vgasnul moje luči.

Pohabani cajti.
Lalofke me boliju od kosanja
hitvalnog trdog kruha.
Kosti boliju.
Al' najgorša od vsega je ta
kmična ponjava kaj pokrila je
to noro srce.

Ne kušuvlem više.
Ne senjam.
Lorbek ne diši.
Klenkač zvoni.
Othađam, den po den.
Lorbek ne diši.

Pijača

Lučem v sliko na koji je pokojni japica. Spred njega se vide macoki, iza njega komoda, dok je ober njega običen lampaš. Ono tam so pajdaši. Če si denes soldatsko kapo na glavo boš se i ti čutil kak se čutil on. Se se odigralo fletno. Stirali so ga z oranja, oblekli v uniformo i podlečili spod puške. Obleči si i njegvo odelo. Jeno bez drugoga nejde, kaj ne? Ve gda si na lačama skopčal lačnjak zglediš zbigecano kak oberfuhrer i mam si se našel v hiladu devetsto četrdest i drugom letu. Vunej topi musičo al ti nepeš na front nego vu krčmu. Naj se žuriti, imaš celo noč pred sebo. Evo, Ilica 33. Zagreb. Lepo v miru spij si špricer, vodi lubav, tancaj, a na ranje gda spaziš sonce i podragaš Mađarico kojoj si celo noč kušoval, poveč joj da bi štel da ide v tvojo hižo al, bodi mož kak se šika, kaj ti potli ne bode žal. Gda se zalubi v tebe, i ti v njo reči joj da ti žganica diši i da nemreš bez pijače. Me razmeš? Pijanec! Imaš jo rad al... nemreš bez flaše.

Potli fest let.

Sonce trešči čez steklo na vratima hiže. Spred vrati stoje žena i deključka. Žena pripoveda, lamanče z rokami a ti nikaj ne razmeš. Stojiš i lučeš kak da si zgliednol duha. Očeš joj pomoči al ne znaš kak? Zdavnja se fse trefilo. Z rokom napraviš senjavo za svoje več zdošle joči, još jeden čas poslušaj, ona se beči a ti se nikaj nemreš spomenoti. Ko bi se sega zmislil?

divotna večer

ilo je sparno i vruče
celu večer motali sme se po našem sitti
bili sme v pet, šest luknji
vse jedino starkenjci il bebači
nigde normalne ljudske face
bilo je il doma v popizditi il po cugu pa v park
kupili dve litre pive i dva deci vinjaka
več ne bilo love
cigse sme po sreči imeli
v parku je vre bilo nekaj bend
jedni več nacugani od drugeh
to ne družba za mlade đentlmene
mi si našli klupicu vuz brezicu
prvo zmiksali naše cuge i vužgi tekučicu
mi polehko tankirame kap po kap
onak kak veli moderna agronomija
kap vu škembu, puh vu Mesec
gli je romantično bilo
jedna vura čisti paradajz
negde potlam polnoči zmenjkale nam dima
Bog nam dal ne bu, susedi su nas išče predi žicali
benzinska je blizu kot Hollywood
al zato ide dečko mlad
mi ga stopirame i najkulturejše prosime jenu pljugu
on ko sveti Francek veli da ne puši
to nas raspizdilo
nesme mi glupci zato kaj pušime
mi oko njega, on porine Kuku da pobegne
ja njemu svoju nožnu kljuku pod nogice i on
opadne

vezda sme mi na konju, a on pod njih tri
naše noge mam zaigrale nogomet z njim
on se plače, nudi nekaj kunic, mobitel
jebeš mobitel gda pičke ne ga
da ne bu da sme huligani
ja predložim ekološki kompromis
dečko bu z jezikom očistil asfalt zmed nas
mi se razmeknuli, tip starta
liže on asfalt, liže
mi mu govorime da je šče malo do kličke klitorisa
njemu zmenjkalo pljuve
pa mu mi servirame par svojeh hračkov
on liže, liže, liže
meni se zdiže, zdiže, zdiže
da se ne porigam, šupiram lizača v rit
on beži, mi se smejeme
smejeme se dok cigcagame
kakova divotna večer
velime vsi

MARKO GREGUR
Koprivnica

Šmijeju nam se:
pokojni
(sikak naši, a mortni i drugi)
svečari
cvečari

podsmehuju se:
kradlivci
elektronskih lampašof
i plastičnoga cveča

psujeju nas:
grobari

plačeju se:
ljudi
kojima vulica
neje samo steza
neg i postelja,
kojima komunalci
otpelavaju obeda
bokci
po celomu svetu
kaj nemaju snagu
zdiči ruku
pak klopiti muhu
i koje bi jena posrana ruža
prepeljala čez den

i tak je saki put
gda se ide z groblja
i tak bu saki put
jer siromahi ne buju
pomrli nigdar

VINKO HASNEK
Glavnica Donja

Deni se črlena lopta

*V*u hustu veter zajde
Liste najde

Listje curi
A jesen nije

Nebe je čkomečočujni zid

Vu huste čkomina bez vetra
Megla po nakli vleče se
Listje pritišče
Meste spod hrastiča
Žena hišče

Deni se
črlena lopta izhaja
A mi se
Gibame
I gibame
Ne zname
Kam ideme.

ANA HORVAT
Čakovec

Sagdašnjja

kaj ti je život neg
debela cona,
bez herbije si vek
vandravec na poto

zato saku večer
sveče pogasnem
i slečem kožu

kaj me bar noč ne tiska,
če su mi več dnevi knap

IVAN HORVAT HLEBINSKI
Zagreb

Zorjenje

*V*ehnole so zvezde, jena po jena,
na nebu budečem mladoga ranja.
I gda zagasla na vrbi je zanja,
nad vodo meglično zdigla se žena.
Čipkene je roke svilene,
bele kak dravske pene,
k nebu podigla visoko,
visoko.

Senjivo se Drava gible...
Rascvela čerešnja divjača,
gizdava vuletna vdavača,
vu nji se zible.

Na strmcu fkipleno stvorenje:
plava zrošena robača,
širom otprto čudeče joko.

Vu joku se šlinga proščenje...

Vu srcu kresno iskrenje.
Široko.
Vu duši novo zorjenje.
Gliboko.

Beli jorgovanek

*P*ak si precvel, jorgovanek,
i zadišal po vulici celi.
Skinčili so plota, hižo staro
dišeči ti grozdi beli.

Zopet cveteš, jorgovanek,
joči kradeš ftici, sakom stvoru,
plavojki sosedovi Kati
flačno kaj presuša v dvoru.

Cveti, diši, jorgovanek!
Meni fkral si takaj jeno joko,
drugo mi je fkrala fajna Kata
s futom od suhoga zlata

Zbogom, beli jorgovanek!
Ranje vre budi se vu obloku,
sonce išče zvirika bistenca
vu Katinom plavom joku.

Ocvel beli jorgovanek...
Zorja mi je drage senje fkrala.
Za drugoga zlatolasa Kata
zdamnja, zdamnja se je vdala.

Copernjaki

Oblaki, oblaki,
črleni zornjaki,
predvečernji rumenjaki,
črni nočnjaki, kmičnjaki...
vuletni čipkeši i šlingeši,
paperjasti svilenkaši,
srebreni gizdeši,
lefki beli šlajeraši,
zaneslivci, hrepenlivci,
neba študeraši...
letni dotepenci, zestečenci,
brehlivci, grmlivci,
podbuhlivci, natečenci,
čerevnjaki, potmajnjaki,
purčlivi purčaki, pluščaki,
nori kompesaši, viheraši,
plohonosci, točonosci,
raštamani možikaši trombetaši,
pozojni grohači, roktači,
jognjeni lampaši,
bređi strelaši...
jesenski dosadnjaki, olovnjaki,
siplivci, cmizdrivci,
megleni deždživci,
deždľivi plačľivci...
zimski snežľivci, zmrzľivci,
krišľalni snegosipci, pahulivci...

oblaki, oblaki,
tepci, potepuhi, potepenci
romari, senjari,
patalerci, ftiči lefkoperci,
večni tumaraši, vandrokaši,
nebeski gunjaši, kodelašni plaftaši,
podrapanci, raščehanci,
gizdelini i fakini...
oblaki, oblaki,
neba vilenjaki,
semogoči coprnjaki,
lice vam je istocajtno
v nebeskom obloku.
vu zeleni Dravi,
vu mrtvici plavi,
vu srebrni saki mlaki-
v zacopranom mojem joku.

Kvarteri

(Breve curriculum vitae)

*K*ak dečec, kak klinec,
prekšeni klapec, fakinec
bil sem pravi Hlebinec.
Vu varoš sem v školo hodil
kaj ne bom hurmak,
nefkredni dudek,
navek vu švicu selak.

Potlam toga, kak dederni flaneč,
u Zagreb sem došel,
vu vulični klanec-
postal Zagrebčanec.

Tu sem horbal po noči i dnevu,
a veter je leta nesel kak plevu...

Novoga kvartera duša vezda išče,
vnezverena kaj zgubleno pišče.

Nekaj moram zmesta najti,
nekaj si zebrati-
zadnjo brazdo si zorati.

Morem biti kuražni Spartanec-
pepelnati krematorijanec,
il pak,
zvezdogledec črvogojček-
vu pokoju mirogojček.

*****

Sejeno je. Se na isto dojde.
Naj se ne kompesa v gotu,
naj ne điple v požiraku preplašeni žganec
gda ti duša na pot pojde...
Ni jeden se ne bo zgubil flanec.
Vu vesmirskom nas brezkončju
se skup čaka
nasevečni vekomajni tanec.

Kak zajnje ljucski mrc

dani sou išli cureli kak dešč
ljucski osetili sme ji kak šibe
vidli sme ji kak disnice
ljubičaste plave po noga i po rouka

“pekli” sme okuol sebe
negdar nam se “pekouče” povrnoule
kak beteg zločestuoče
al senek sme rasli kak goube f šume

jenpout sou nas dani kak dozrele počeli brati
te prsti nevideči čkomeči / postoječi
najgorše kaj ji ne vidiš a oni te same ščapijou
kak ščapec po danou il po noči fkrane te
s tve iže s postelje
negda od stola kak zmed dvije žlice
negda na makotou ne dospješ
pretrgne ti korak
stezou ti spomota zmete
zbríše vu vetrof vrtulj
i kak da ti po rebri mešter zaigra ramunikou
a ti čovek tancaj tancaj ve

grabiš se z nogami z roukami
rouke dižeš osovički v zrak goregore / gore je
Buok
jafčeš presiš a znaš da se si sponucal
kaj na “verou” na “pouček” na kredit

se si pregovoril zgovoril
prezehavaš čekaš ziehajouč kak tiček kukčeka
si kak rastoužen i uvrieden
al ni nosa “obesiti” nemteš
grlejnika ti se ganc osušila ni piska više ne daje
rouke i noge bez snage još same drftaje imajou
kak zajni *mrc*
a ounda više *ni trc ni mrc*

na nuožnem palcou listek popiera poprhava
maše *zbogom*
kak poutna karta
ne kak preporuka
tvoji koraki niesou f cajtou zapisani
f pieskou ti korake veter zbrisal zemlja vupila

ne sprerazmeš to se
jer tebe i nie više

nebe se pred večer
kak na slavu i diku danu
obliekle vu svojou zlatne-črljenou halju
a negde bil je rat i ljudi sou se toukli i klali
i poune poune *mrcof* prizvali z(b)rojili
još ji niesou se dobrojili

Ftruc - dihati

Potukački nocturno

Po gradu vrtim, stezu si prtim:
V izloge lučem kak v Betleheme.
Po zakutkima z listjem nastrtim,
Klatim se, naj me vihor zeme.

Dalekovidnice brenče i svetle.
Za oblokima pečnjaki zemleni.
I kak od velike i oštre metle,
Ljudi su z vulicah pometeni.

Si čkome, v ljuštуре stišnjeni vuske.
Sako prebira po svoji pređi.
Ja z jokom sledim trag divlje guske,
Bludim čez nebosklon, debeljaš smeđi.

Ja iščem svoje zemlje zgubljene,
I jeden vrtel cvetni, brez drača.
Za seбом vlečem tralje zmočene:
Ščehan kepenjek potukača.

Brez božičnoga kinča i slave,
Kak krampapula v kmici hlapim.
Negdi v glibljini kmične enklave,
Pehar samoče do dna iskapim.

Keber, fašenkarska

Keber brnel, keber letel:
Kebrojedec žvakal betel.
Listje brstil keber zujec,
Ščuricov debeli vujec.

Celu šumu v hipu slekel,
Cicaljina nastran vlekel:
Brumba-rumba, to je zumba,
Jeden keber vse spretumba...

Šumar šumom, cure drumom;
Muž je babu vlovil z kumom.
Prebledel je Mesec bledec:
Kum je nori kebrojedec.

Kebrojedec hitrojebec
V kmici hrda vuhli hlebec.
Gda je keber opal v čeber,
Bil je jedan krepan štreber.

Četrty sonet

*N*aš den vu detinstvu je rodjen,
i mi žnjim vu verne svete krile.
Nie zgorel našem cvietu stien,
grozdje je slajše nek je bile.

Zobljime ga kak i zdavna,
gda z gledom sme se milovali.
Naj z jagodami serce ravna,
naj si dame kaj si nesme dali.

Nevreme je bile, zgražala se i živina,
vnoga sreča vu ratu je zaspala,
vgasla su ognjišča i toplina.

Sodbina vu kolomeju bila je prepala,
bez nas je ostala naša dolina,
a ljubav naša Bogu je pripala.

DAMIR KLIČEK
Varaždin

Lačen

*Semlačen sem lačen sem lačen sem lačen sem lačen sem lačen
Lačen sem kak pes*

Kaje!?

*Lačen sem
Semlačen sem lačen sem lačen sem lačen sem lačen sem lačen
Lačen sem kak pes*

Pa kaj zote kričiš!?
Vrak te jebi

*Lačen sem
Semlačen sem lačen sem lačen sem lačen sem lačen sem lačen
Lačen sem kak pes*

Dosti si s nogami v rit pocal!
Na dele!

*Kaj da delam
Semlačen sem lačen sem lačen sem lačen sem lačen sem lačen
Lačen sem kak pes*

Na pašu ofce stiraj!

*Kak da delam
Semlačen sem lačen sem lačen sem lačen sem lačen sem lačen
Lačen sem kak pes*

(po Zagorskih hrdi ofce žalosne bleliju)

Krvavice, devenice, klobasice, pečenice
Kiselo zelje
Prezvuršt
Čvarki, špeka, luka
Kolinska juha
Sira, putra, vrhnja, mesa, jajec i krumpira
Purica z mlinci
Odojek z ražnja
Žganci
Šunke, hrena
Bojnček, grah na šalatu
I krmenatli
Picek v saftu

(ste lačni?)

Orehnjača, makovnjača, tikvenjača
Štrukli, zlevka

Na! Ječ i čkomi!

(čkomina)

Žejen sem
Semžejensemžejensemžejensemžejensemžejensemžejen
Žejensemkakpes

Ftruc: dihati

Celi den
grizem si nofte i
vusnice,
žmerim vu se,
na tretje joko, z lasmi,
s celim telom.

Do kosti,
do čist negdi znutra
vutru mi
vuha, lakti i
koljena,
do sevmirenja i vmiranja.

To malo mene kaj diše
na prste,
s petni žil,
to je
malo sem nasprot, malo
od ljubavi:
stiha, z vuh, sfumato,
i - ne da se!

Se dok imam da nikaj nemam,
ništ mi ne fali.

S poštovanjem

Poštovanje črevima, koži,
požiraku,
kostjù i plečima,
levi i desni polovici moždani
jednako,
bratu srcu i družini prstima,
obadvema koljeni, bedreni
kosti,
gležnjima,
debelomu mesu
i rani zaskuljeni.

Zdignem kapu
piknji znad vusnicaj,
semi ženstvinami, kak i
muškatosti,
frugljavomu hrptu,
pavučini žil.

Klanjam se
gospodi bobnji
i damam trubentami,
gde god,
kak god da su je:

nit reč da bi rekla nasproti
telu čoveškemu
nit ičem
kaj vu njemu diše, se raši,
se punta,
čusi!
Na fanu ž njim, salut!

ZVONKO KUDELIC
Zagreb

GPRS

Rad te vidim kak šišmišariš h kmice
bez GPRS-a prema mene obračaš lice
nastavljaš vusnice h pravumu smeru
a po mene gizmeci – baš me ždereju

iste mi je popoldan
da ne velim i na večer

IVAN KUTNJAK
Lopatinec

Rodovito čalaren*

... Ako igdo – onda su to oni: verzotoči kajkafski, pesemčiniteli, knjigoljubci, kervavi kajkafski spleen, kateri imaju (i moraju!) kaj povedati o temu, našem bi se reklo, kervopotoku, o našem zajnemu dihljaju, našoj žili štucavici („žilu su nam sekli, oči zacvirali“!, I.K.), kaj bi ta spodoba, narečena baba Jaga pod galgami itak jenput neskončno ftihnoti imala (Jebaltivrak i cmizdrariju!). Ako igdo, potlam jezeru let našega cvetja i foršpanunga ikaj povedati more i mora, onda je to potemtoga REĆ, LOGOS, OPUS DEI vu verše spravleni, z drotvum kefum na stezicu počesani, kerščajnski pobožno k maše napučeni i potemtoga - vu vuzmenke - na haklik našpičeni. I vezda: kakti veseli Vuzem, Protifstajajne, Bože Oko bimo rekli, kakti Vekivečna Petrolenka z ogjum haklik gorí. I glasno poveda, zapraf sam z vusnicami miga – vun z črlenoga glaža - kaj ga zutra sledovati ima. Potlam dike nebeske. Vu purgatorjumu. Dufteče domače ilovače.

GDJE JE TAJ JEZIK KOJIM BI SE MOGLO
PROGOVORITI O SELSKOM GRUNTIŠČU I LEŠČERBI,
GDJE JE TAJ JEZIK
KOJIM BI SE MOGLO PROGOVORITI
O ŠTORGAMA PAŠNJAČKIM,
O FAJTNOJ MRKLINI, O ŽALTAVOM MESECU,
O DEŽĐLJIVOM ŽOLTARU**

*... kam je tej zbiràtel našlinganih senokôš, perhuti
zlatne***, vu ke se hude lukne podùrknoła ta naša tenka
podôjav, bažulov den bimo rekli, cecnâta cincerlica, potmâjhen
potôčec, rescinkan oblôčec, bok mi ga ne zemi .... gda nas je
pa nas je, i vezda gledîmo kak hišna je lumera
vu draču zdoblêna, dlenjîva
grêda vu gajnčeku zdêna, zgorela jutrešna bratva, nepozâblena
tátva - rêči kotèrih najempud nèbu gda vse bu pri Febu
gori visòko vu morje anda vekivêčno - nestolnâčno,
knigopísec zvišeni;
morebitno tu (potlam tebe) zahrčkan v Nemogûče,
zbantûvan, skalîžan, oklêštren...*

ti i predòbro znaš, knjigopísec prèmilni, nakaj se ojazdekar
nanâša
gdo, a i kaj i zakâj nas je a potlam brez korèna, vimena - imena
i vezda sevèrec *senje kak kudjelju* i zakaj potem
snočka vu pol jedenâjsti *ščebrali su me znutra a kukec*
(zasoplen kak sŕkjeni stekli pes po telomešajnu na sternišču
z čudnemi očali na gubcu)
vu panceru je plazil na drevo, dokač
ti si, prijatelj – hrast moj
zesèkanem rukâmi glavu nakânil od protimbe zaklòniti
kaj se je z neba ta vražja podóba... bimo rekli: STRELA BOŽA
VU TE PUKNOLA, bok nam pomori pogânoga jezika
vu štamperlina pripti...

GDE SU

PES OLITI CUCEK – contrascriba moj premilni –

VU VREME OVO

ČUDNOVITO, TOBOŽ VREME BUDŪČE

GDA ČLOVEKA DOMA NI...****

Ti se pitaš.

Bratranec ti, scufanec moj! Kotèroga jesu vu lesu, i v soldačije.
Koteroga jesu na galge natèpali, korbáča
vuz hrbet mu smikali; zobe pukali, lalofke žmikali, oči *zacvirali*;
kuljke si mogel – si zmogel tu sebe od pomraze, Jezičec moj,
bokčec moj đèdèrni. Ali ti bi morebitno lekše biti bilo
gda bi se ober hunjke vuz zemle teplo kadilo
ono kaj se vu njozi kakti nezahrdžàveli MEMENTO i MEMORIA
nahèro ogràjèni, vu zmržneni kušlec posàjèni, zvoncim
na redko podkàjèni:
PISANA FORINGA
SVJATAGO ILJAŠA TAMKAR ZRES
SAMO ODZDÁLKA ČŪTITI IMALA!?

LUDENTIS MEŠTRIJE!!! Si rekel tentač
vandrokâš Petrusimul potepùh mužikâš:
NIGDAR NIT TAK NEBU...
PAK NIT VEZDA SÊ BU TAM DOLI
V JAGRÈBU dede,
gde zime pozebu a megle te zje.. (meju)
He - heeej!!! Kak bu nam se žaret mustâč i cifrat škerljâk!!!
Z pantlekum. Okòli pesa.
Jesênti i lutorâjske škorne luknaste vu snežnice do pojâsa!

A VAM JE ODNAVEK BITI BILO:
ZGUBLÈNO SVOJ I – NIČIJI !? *****
Pitaš sebe znovič i znovič, prem i prem ti i predòbro znaš
kaj kesno je k maše potlam Miška jest Mariški
ajnpredca napràjti; tulikajše
potlam smerti naše betežnoga zdravjum trucati...

Pozóren ti na zvončec, *človêčec znucani*, najpotlam se deni
v šekeštrije vertaríju za v *dodrtu hižu* cugeca napèlati; za
lepe naše pumpare nam stare beciklina sprevêrtati –
z črno na belo.

Koteri vre zdavna onkraj
gravonosne Drave vijoličastoplave lampašeke prosiju; zemi si
morebitno kupicu
gda zdigneju zdravicu za odhájajúčega stavicu: BOK GA
POŽIVI
NAŠ JEZIK HORVACKI - KRUV NAŠ SAKIDEŠNE BELI
VIKENT AGACIJA
PO DESET KOSMATIH UNTERČKI DOL Z KUNE
REGTIBI LESICE!

Jesenti i šenicu! Šteri ju je v posèje zažrmral:
... DAJ NAM GA DENES. ČIMPREDI.

---

* obilato razigran

** Imalo značajniji dodir lirskoga subjekta s neuhvatljivom žitkom plazmom jezičnice kajkaviane teško je zamisliti bez jednog od najnadahnutijih kritičkih prologa Z.B-a na tragu centripetalne Podravske meštarske škole, ponikle u bravuroznoj kovaškoj rokodelnici krutozvonećih kajkavskih rajnskih koruni čudotvonice B-e J., u njezinu varaždinskom ensamble-u.

*** Kurzivom signirani svetli žiški žalobne prošecije kajkavskih kreativaca vu beznadežnoj, provincijskoj horvatskoj Terri nigri: B-e J., E.F-a, I.K-a (*Reči koje sem biležila v kmici, Morje zvun sebe, Traktatuš kajkaviensis*).

**** Egzištencijalna pitajna i protipitajna I.K-a, upućena horvatskoj nigdini na mongolskoj ledini naspram kliničkoga slučaja kolabirale „slovčane polihimnije“ vu *anatomskom praktikumu*, kojem su „komunalni redari“ isključili struju; slijedom slučaja – kako kažu - „komunalne jezične sanitacije“ starih nasada čistoga rizlinga ruralnojezičnog, u njedrima lijepe naše barokne Gospe od zdravlja, a u sjeni kojih (pitajna) je prije koju godinicu obilježena obećavajuće virulentna obljetnica (visokih 40 ljeta) jednog civilizacijskoga diva - jedinstvenog fenomena kao obola vlastitim (trojezičnim!) korijenima, a koja – ta obljetnica – je proslavljena u NKHD (Nacionalnoj Katedrali Hrvatske Duhovnosti) pod motom ČETRDESET LETNICA KAJ-A, dovoljna za solidnu građansku penziju, umjesto paušalno neovisnih nam milodara iz „cehmeštrove škreblice“).

Nizkopodni mravlejet

*Jeli to starim Slavencim, morebitno Turkom, fasces – antifo
nistom, labudoritaškoj klimi, umerenomu pojasu od neštavlene
kože špilskoga medveda, komajliciji – lepeticiji, stolcer- šlavonskom
pitajnu, Versaillesu, Narodnoj morebitno straži, visokoj
tempelaturi, hitroj centrali...prešepanoj Alki,
jeltibi Sjeverini ol Severcu Kozodercu...*

... zafaliti imamo kaj tak lepo ojkamo i izda ne dišemo
vu četrtoj navuka
kaj su nam ga vezda vu galge napelati, kaj
zemlu nam dragaju z korbači, kaj smo vrit na tržišču
z pisanemi nofti
od čistoga – bimo rekli: plehnate svile...
mi, stari big braders, na ilerskomu
peelingu spod banderijalnoga - bimo rekli – zastare, na belomu
avataru posajeni, z črlenim rupcum vu pesku nade, iduči od
pervoga do pervoga mladoga Slavenca po malo sopuna...

Jeli bi zvita Hištorija – naša prešesna mačeha - vezda
bar malo počinka vu naše dvorišče nakaniti imala i
štimala; kaj bi si bar droptu svojega svetloga kojna respreči
nakanili, na gmajne popelali; naj si – bimo rekli –
bar malo: reshržeju, rezričeju se na
friškomu eteru ta naša zlatna kopita... dokač se
mi - uokol vuzmenke spravleni –
kre ztemfanoga gujde na reshicane rešetke
pometani vu petoletke
pospominati štimali budemo gdo je i gda je i zakaj –
pervi ne zajni –
fteknoti imal persta srednaka
vu žilavo anda vu morje vekivečno
ali gateru vu požiraka ftečno... i tam ga
pokolejnima na čast i diku medžurečno... ostaviti imal i štimal...
na spomenek pokojnim labudima.

... I potlamtoga – legšima od štrunje, suhe trave, rektibi
pokošeno seno domače vu koperaciji z NLO - čez gingavu
starost vu šesnu radost nam se preklanfati biti; i potem:
med pijane svate posmeknoti vu vremja dojduča... kotera
za nami vre zdavna klešča vruča... Pelati imaju. Vraktigajebi:
sikak je nampak!

Gledala sam

Gledala sam na žmirečki
kak mama vodu griaje v luncu,
kak me kuaple, briše, čeaše
dok iskrica z rosta vujde,
pa du poda pleaše.

Porhatnu robačicu mi ublači,
na miahku tuhicu spat diavle
u zajčiku i lesici mi pupiavle.
Kak v žataru mlekicu se pini
kak f kuriti kruh se miasi,
ublok zaleađen f hudi zimi
- drva zi suše mi duniasi. -

Mrzli dešč kak curi,
v žrvi kamen kuruzu mili.
Krušnu peaç kak plamen liže,
dok f krnički kruh se zdiže.
Kak na stualu grah prebira,
kak bilidu se golubi ut sira.
Naribana repa kak z lunca biži,
drviani vugač kak hitru se vrti.

Na žmireački bi gledala
zdiaľjak, bajdlik i mužaric,
sake feale merice
utešča pun luntaric.

Gleadala bi na žmireački.
Kak sopun na šporhatu se kuha,
v listjaku pusušena svinska vuha.
V drvianum čiabru de viaš se namače,
f pivnici stric kak najgu stače.
Tri dni staru zliafku f kišti,
nabrušene nože na lišti.

Pret kratkim i bilu je tak.
Jednaka je sam tmica, grmlavina i mrak.

Jabučni krug h vesmiru

*Ser*ce od stiekla

Gljibljina zbira, zgubljena,
Obhaja komore k mene piekla
Brezpametna kosa raspuščena.

Štienga za štiengu
Vekivečne hoduča gurta škrepeče
Na skolkah razriešeneh koncof
Hmorjene sonce trepeče.

Of modljin popušča,
Stiekle suzah soul ziblje,
Žareča kuglja se gušča
Cvetuče jabuke mefkoču otkivlje.

Serčeka od stiekla
Zvirnjaka meda tiekla.
Kerhkoču ograjajuč odgaja
Jabuka zgubljenoga raja.

Otprhani sen

*D*rogal me moj dečko dok sme
na drveni klupi zagrleni sedeli,
pripovedal mi kaj god sem štela čuti.
Cugi so saki čas fučkali če bi došli na stanicu.
Roni den protuletni, koli nas rascveli vrt.
Neznaš gde je lepša lepota na zemli ili vu zraku.
Cveteju narcise, tulipani, fijolice.
Potočec klokoče, čmelice se roje,
ftičeki kak mužikanti isprobavaju
pesme za koncert. Gle matulja sel mi je na ruku
i žegeče me, a ja se na glos smejem.
Moj dečko me tak lepo gleda,
srečen kak sem vesela. Raduje me vse
koli mene, a največ un. Oblečena vu belu finu kiklu
kak labudica na jezeru. Un črni frak i tak smo se baš
lepo vrteli i stiskali gda je štiglec fučkal.
Zakukurikal je pevec, zbudil jutro, splašil matula,
ki je sa mojom srečom otprhal.
Čega se splašil, bil je tak lepi, gdo zno,
če se bo več igdar vrnul k meni nazaj?

ZDENKA MALTAR
Novi Marof

Nekaj zelene

Lačel je dien, z koprive čajum,
za krf.
Od negdar mater je brala listje na prisojini.
Z jutrem,
pirgasti je mačor v zobi doвлеkel cajzleka,
perjastu pahulu,
grimiznu piknju pred vrata.
Kmicu dneva ne moči restirati.
Jedine, ak doneseš v ižu nekaj zelene
vrbovo veje z popeki, mladu šeničku
da joči počinu.

Vavek je mogel zamisliti vuletje,
pehnuti mu farbu smieha,
žugati ga po tabani,
vezda nejde to.
Od straha, cielu je noč risal,
črlenu v plavu vleval,
kak da zemlu v nebo mieša,
prvič mučkino,
pokle vse.
Z perjaste je pahule zrasel cviet,
črlen kak piknja,
goreče sonce.

Vavek je mogel zamisliti tiča v letenju,
pesmu v začetku,
vezda nejde to.
Jedine, ak doneseš v ižu nekaj zelene ...
da joči počinu.

Pisana, ta žmefka muklina

Obešeno na vetrek nežni, kak ufanje
vu luftu se cujngalo mlado vuletje,
a zorja,
na mlieko zdigavala se zorja,
v muklinu dumeču med nas.
Bila je blizu,
tak blizu je bila kaj se porežeš
na jezik, vusne, glas
i krf šikne vu dien,
mraz na cesti,
na bielu rubeninu,
šterkani šifon.

Tuđa zgasnuča zanieme nas v času
i stanemo vu koraku,
vu rieči,
prigjene, lelujave tenje,
i križamo se.
O Bože blagi, hudi naš Bog!
Gdo su oni, pod plaftu mrtvi,
goli do krvi,
krvavi do bola.
Odkod ta pothmajna samina,
Zakaj ta pisana, žmefka muklina.

Senca

Nies muogel odklučati vrata zorje.

Metulji f tancu jenuoga dneva otancali
su svuoje.

Ja človek. A štel sem zapraf lamentierati
o stvarmi vekšiem ot živlejna. Tlapnja, sejna.

Žekče rieč f požiraku žejna, kak da muore
kaj sama za se zbrati. Štel sem nezrečenuomu
ime dati. Kak da muorem večnuost znati.

Same je kamen sveduočil onuomu
kaj muora biti.

Mefka prašinasta krila, suončene pege,
pureki na nuosu, ostali su nam skriti.

Nies muogel odklučati vrata zorje.

Metulji f tancu jenuoga dneva otancali
su svuoje.

Pret vrati zazibale se, rashuktale se,
sfifelile se, dudile je nekaj kak muorje.

Nekaj kak svetle i kmica. F mene je otziv
bile čuti i bil sem z metulmi i kamiejnem
jednak. Bil sem se.

Senca je prešla priek brvi. I znal sem da
f sence kmica i svetle je.

A kaj je Je. Kaj nije Nije, kaj nije megla skrije.

VLADIMIR MIHOLEK
Đurđevac

Globalna globlina

*I*za brez jogna, cirkva bez zvona
drevo bez ploda, meša gospona.
Den brez sonca, zemla brez zrna
moja je duša štrifom kmice crna.

Ftič brez jajca, kruv brez skrajca
kola brez kotača, na jabuki kača.
Deca brez smeja, brez muža sneja
kajnur brez kluna, puščine duša puna.

Brenka brez vina, mater brez sina
žena brez cecka, globlina globalna svecka.
Kak od štreke šine, sveti se pot v dalšine
da duša od stekla rajza ne zariži, zglajza.

TUGOMIR ORAK
Varaždin

Grenkoba življenja

ponižen od luctva
i čemernoga terplenja
f pohračkanom kropu
hotnog nespokoja,
prezir kriča struji
vetrom nemoči
i obrče naglavačke
steklu mi dušu
vu zgaženi bombrek
togajive lubavi
zapirajuči pekleni krog
zdroblene čkomine,
obešene na zežgano
drevo samoče
polehko čakajuč
črleno jutro dvojbe
štero bu fmorilo
smisel življenja

Tak nikak

“*N*igdar ni tak bilo da ni nam tak bilo,
pak nigdar ni ne bu da kmet gladen ne bu,
kajti nigdar ne bu na zemlji ni na nebu,
pri koncu pak Turčin potukel nas bu.”

Kak novi oblok na staroj hiži
kak mlade vine v stari sudi
kak lepe puce z buržujski smradi
se je tak
tak nikak.

Kak prazna čaša v roki pijanca
(zdrobi ju o zid)
kak tupa, kaj lopata, igla vu veni narkomana
(ne bu, ne bu dobro)
kak teške senje tužnega klošara
(sva mu je imovina v ovoj vrečici ovoga trama)
kak navek krivi broj nesretnog kockara
(grdi dečki buju mu zeli auto i stan, i potrgali noge)
se je tak
tak nikak..

Kak kurvine suze i političarevo obećanje
kak blagoslov Draskovicha kervavog biskupa-bana
kak sirotinjski črni mrak bez svetlosti dana
se je tak
tak nikak...

Naj se bati

Ogenj je skuril lilije bele
Taj pušel sveti kaj štel sem ti dati
Fkanjen i truden
zmišljam kak dušu doseči
Vu smrtnemu strahu
Gledim
Čoveka v čoveku neje

I gda ponorim
vse bum luči gasil
I severnjači bum oči zaprl
I gda pobedastim
mesec več nebu Luna
A sonce bu zanavek vu kmici

A ti
Naj se bati
Grda je zorja
A rosa bu morti jutro vmila
pa bu najemput zadišal nam dan

I znova bum vužgal
vse kaj vmeni gori
Žejen dežda se bum napil
I nem več norec
Same naj se vezda gizdat name
Ti kralica moje duše

Luk

*L*uk beli, luk crleni, luk kozjak,
poriluk, luk srebrenec, luk divjak.
Ili, ak ih je pono, onda so to lukove gredice i vrčaki:
beliluk, crlenluki, kozjakluki, divjakluki, poriluki,
srebrenluki. Bez luka nema bomo rekli: gulaša,
paprikaša, kobasi, sakovačke šalate, bez luka nema
pravcatoga začina i sakovačkoga drugog jela.
Z lukom i reči kak gulaš so začinjene.
Bez luka nema bumo rekli nestašluka, bezobrazluka,
javašluka, nemoraluka, škrtakluka, kravalluka,
tulumluka, maflaluka, kretenluka, pospanluka,
prostakluka, tračiluka, pijančluka, selakluka, varaluka,
ogovaraluka, plandaluka, rasipluka, vladaluka,
kulukluka, lažiluka, prosvedluka, jadiluka, mamurluka.
Ili ako ih je pak pono, onda bomo rekli,
to so velki vrčaki i gredice: nestašlukov,
bezobrazlukov, javašlukov, nemoralukov, škrtaklukov,
kravallukov, tulumlukov, maflalukov, kretenlukov,
pospanlukov, prostaklukov, tračilukov, pijančlukov,
selaklukov, varalukov, ogovaralukov, plandalukov,
rasiplukov, vladalukov, kuluklukov, lažilukov,
prosvedlukov, jadilukov, mamurlukov.
I makar nam je od luka muka,
al' bistrički bokci bi bili bez luka.

Kajkafski fundamentuš

VLADIMIR POLJANEC
Zagreb

Kouk scalina slana popejka

*N*aslušal sem se zagorskih,
domaučih
i vsih
dalmatinskih
popefkih
hrapavih
i skliskih,
kajdah visokih
al niskih,
z, al i prez bokznakokšnih
smislih.

Popejka mi taukšna še fort odzvauja
out južnega do severnega krauja,
vse tam od plauvega morja
prek Like, Kotara i Prigorja,
curikne se do Zagorja i Medumorja,

gde seposout vsi out sebe dajeju iskrenu dobitnu lefku
i mefku
iskrenu domaču popefku.

I zato, zaistač, srečen sem!

DARKO RAŠKAJ JALŠOVEC
Lobor

Dotrgnoute rieči

Rieč po rieč
i vusnice su suhe
ni glas da bi kapnul
same prsti neke kažeju

Rieč na rieč
i zviranjek presuši
ostaneju oči mučeče
same h vuhu zvoni

Za gourom od čoveka
mouk moučeči
oustal je
kak dotrgnoute rieči

TOMISLAV RIBIĆ
Varaždin

Apocalyptic

*B*eli prah neseju tri krala
Blodiju orsagom od pet, šest rala
Neseju betega koren
Bitek vničen, hmoren
Žveplajo vino z svetega grala
Vu hiži bluda ni cesarskega bala
Meštri su zvlekli hude meštrije
Vino cikne vu oštarije
Vekivečni prevrtlivci
Kerv pretačeju vu pivnici
Hmivleju roke nad lešima
Se skrivleju lepim rečima

Popevka brez glasof, pelinvoda
Kesni film, črni kajzer cestom hoda
Čuješ vrešč lisice, matere narikaju z zornice
Vu sebi neseš vračtvo, nore slike,
Hieronimus Bosh
Spleli se želva, riba, maloš
Z jezikom kupiš kreč, z njim posipleš svojo reč
Prokletstvo ti zapisano vu duši
Jognjeni turenj se ruši
Vu tebi zvira tema, v črnem oku mrena
Popevka žuhka, stekla
Nemreš z zemelskega pekla vun
Človek nese kervavi klun
Vu zasedi te čeka nori Hun
Križ od oreha, orgule, toccata od Bacha
Z zvezadanih vrata još jena rata jognja i straha

Apokalypso

*H*udi se gosti vu rajski sliki
Načrčkanoj sikstini
Vu sfumata meglini
Vu saki sliki zviraju čudni liki
Grifon riga žvepleni zrak
Hudega me lovi krak
Zvleče z mene malo kmice
Zima nese zanoktice
Golo pole, bele ftice
Zgubil jesem obraz, lice
Curi kerv z beleg križa
Siple sneg kak riža
Hladetina možganov
Ponorela tanca
V snegu več ni tragov
Scuknul se Hudi z lanca
V drobu noge kvasi, repaču gasi
Pak se smeje, več ga neje
Dekle lubi pak se zgubi
Tanca nori z tri neveste
Jaši križ sred ceste
Četiri hiže ogenj liže
Veter Hudom pete liže
Kača mu po telu gmiže
Goruči turenj nebo para
Na ognjišču ne več žara
Ne več žara, ni več žara
Gda on zemlom hara

Karta za nikam

*S*cuřani žep
Zgužvana karta za nikam
F culeku šćerANJI kruh
ovie za denes, ovie za
zutra, ovie...
Potem derhteće ruke gledI
I grunta
Za pet ran Buoži kej naj
fćini ze punimi rukami
straha
Ćes špelunku v nigdinu
gledi
Vrata zariglava i lampu
vužiže
Vse je zabadof
Kmica, kmica
Kmica ji je življenje
prevzela
Glasi su ftihli
Zgublene droptine nutrine
na propuhu se zibleju
Štele bi skriti, a kam,
kam... i kak duoĵti
do tam, tam...?

Kaša z hudeh miseli

Šplele so se hude misli
i z čemernim prstom zapičile vu me

vu dušu i srce,
v ufanje i nade,
v korake i roke,
tak kaj več ni réč
v pesem mi ni štela

i nes' pitav čemu scofutano sonce,
čemu kup haljinja z sposušenog cvétja,
čemu črni 'blaki zmešani vu kašu

«– žeri!» – zarežav je prst pod vuhom
zagledan vu kašu

«– saku totu droptu petsto pot sprekoši
i stopram ju unda na trdoma pogotni!»

i ja sem posluhnuv:
kosav sam i kosav, kosav i pogatav,
z jenim jokom gledav v sreču dzaj za voglom
z drugim v nove dneve vse na red brez zutra

mortik ih se réšim, gda se réšim kaše,
ak je to pokora, té čmelinjak v glavi,
ki raste kak kvas na toplomu postavljen,
kak oblak brez dežđa ki prehaja mimo

z mira se je božjeg sam od nekud podev
tak lepi i beli, kak blazina mefki,
tak dalko od kaše tu pred 'tprtím 'blokóm
na domači cirkvi pri tretjemu turnju

Kaj bi ti dala?

Kaj bi ti dala, kam bi te dela?
Ni mi za reči.
Tvoega versa ne morem steči.
Reči so moje z drugega kraja
z kamenom se štimaju
z njim se premeču
a tvoe jeso z drugega brega,
z rokavi svileni nuz dol se vleču.
Kostanji se koturaju z njimi
z jabokami, breskvami, črešnjami...
Orehi čkome, namesto nji listje šepče.
V hiži onkraj obloka,
dok kmicu je veter sejal nuz klet
ne me je bilo.
Nikogar z kletvom neje bilo vre let.
Se se v tišino delo.
Se reči, se tvoe pesme
z gorkim sozam do mene su prešle.
Te pesme tvoe ni nesu reči
one so nebo, celi svet:
Kak zrno grozdja kaj vino bo.
Kak maček nuz peč kaj zaspal bo.
Kak dedina v dvoru kaj frče brk.
Kak pesnik betežni na letnem soncu
kaj rimu, namesto sena prevrta
jer kak i ti je
vu letu vručem večito mlad
i se kaj bi štel je dela i reči sklad.
Kaj bi ti dala, kam bi te dela
vu vručem letu gda i koža je preveč?

TEREZIJA SALAJPAL
Koprivnica

Glas

*N*ekaj vu meni
po tiho šepče
miruj
čkomi
ništ ne govori.
Vu tišini i samlini,
osluhni glasa vu nutrini
Potiho mrmori....
Najlepše dišeče cvetje i toplina
je tam-
Gde ti je zipka bila.
Gde si se narodila.

Gda ti zajni put zapreš vrata

*G*da ti teta Roža zajni put zapreš vrata
Ni pauki ni prašina na poceku
Primetili neju
Niti se bu detel gda v jutro rozo
I čisto na orej sedne
Na te zmislil
V nijene novina te ne budu spomenuli
Na nijenem radiju o tem ne bu
Nikakove vesti
Ti si tak i tak vesti zbegavala
Zato kaj su pretežno mrske bile
Televizora črno-beloga
Na smetje budu hitili
Rubeninu ze stare škrinje takaj
Zato kaj več sa po fajtine smrdi
Vu tvojemu svetu ne bilo mesta
Za srdžbu ni za jal
Če baš ti život i ne baš
Bog zna kaj dal
Dara za heklati stolnjake
I mreže sirnice vuzlati
Denes nigdo več v selu
Krave ne drži ni sira ne dela
Stolnjake tere si naheklala
Selske sneje po ormare pometavlu
Gda bi konec teri si vu nje vuplela
Rastegnula
Do Argentine bi došel
I do muževoga groba
Zdamlek, zdamlek te ostavil

Gda ti teta Roža zajni put zapreš vrata
Nigdo te ne bu iskal
Nijen čovek
Črne gumene čizme pred ganjkom
Veter bu prevrnul
Samo vrapci budu zabadaf iskali
Droptine kruva
I selske mačke se nagledale
F praznu zdeličku bez mleka
Tvojega su mačka otrovali
Zato si tuđe hranila
Morti baš nijove
Od te zločeste susedof
Gda ti teta Roža zajni put zapreš vrata
Begonija f teglinu
Na tvojemi štengami bu vmrla
Sama i bez vode

Bleščeca svilna belina duše

*M*egalopolis si vidla samo jemput
Bokčena moja babica
Gda si ono bila pošla za dedom
V Australiju
Z prvoga vekšega grada
domom si se vrnula
zato kaj nesi mogla
decu drugem ostaviti
poradi toga čina
zanavek si bila
na motiku osuđena
na krvave žule i švic slani
kak suza
Nevske prospekte nigdar nesi videla
Ni znala nesi za Ermitaž
Ni za Prado ni za Goyu
Ni za Fellinijeve filmove
Ni za Tolstojev Rat i mir
i rat i mir si stojički podnesla
kak i se drugo
kaj te v životu snašlo
Čitati slova
nigdar nesi nafčila
ali si duše čitati znala
i sakomu si znala odrapiti
oštro če bi te zafrkavati počel
V morju se nigdar nesi okupala
samo na slike si ga videla
Svilu na se na se nigdar nesi oblekla
samo glot črni i oštru podoblačku

A ruke, ruke su tvoje mučeničke
samo vuz krunicu miruvale
grube od dela i gda su
decu miluvale
v lasi su se zapletale poleg
raspucane kože
Gda si vmrla
rupček štikani i krunicu
v ruke su ti vrgli
i prvi put si na svile ležala
bilo je tak sejeno
zato kaj se tvoja duša
f svoje svilne bleščee beline
več bila zdigla med oblake
znad rodne grude f teru su te položili
a ona te objela kak svoje najmileše dete

Posvitek

Objemlemo kupčkeke spomenkof
Kuražno prijemlemo korbice življenja
Dobričkoga, milosrdnoga
Nevalanoga, zasmrajenoga
Rezrinutoga, đunda falšlivoga...
Malčice zežmiknulo
Malčice požugalo
Pak popljučkalo
Poklem pocartalo
I ni nam se durit i furit
Če vu krameraju zdihavamo
Il si pak med tejami vugajamo
Če nas vihri pohitavaju
Il cukorpekari dodelavaju
Ni se smeti splakavat
Svetek se pririftava
Treba je biti kak spada
Do smo je?
Se posnažit i vu red deti
Pak se ščuđavaš?
On ti pleča obrnul ne bu
I ni ti se smeti vu se zapreti
I nigdo ti ni liht rožice zatri
I nigdo te ni nasmical
Si ne došel vu šrafštok total
Kaj tu posvitek On ti je dal
Bi povedali: sfrkano krpje
A za praf?
Vtišenje turobne dušice tve.

Shaja mi se senja

*P*ad gluhim jambreloam noči
z rezlistunimi senjumi apravljen
kre Drave prehajum
pa iščem
    iščem
        preiskavum-
de se zgubil unie melin
pastaruni i škripeći

Poakle lačen i žejen
čez Korze se špuncierum
kak nekakev goaspun
s svetriešnim škiljakoam na glave
i s špuncier-palicu v roke
pa lučem
    lučem
        prelukavum
de pa je vezda kačija
zgloncuna
i de je koanjek černi
de je »gija«

A unda izde lačneši
s sercem suhim ad žeje
z rukomi f prazni žepe
na stanice cugave stajim
pa gruntum
    gruntum
        pregruntavum -
kie je tua moagel fkrasti

zakajenu i rezigrunu mašinu
njenje jutiernje fučkunje
kie me vezda bode budil
kie se bo čudil dečecu
zake v jutre na cug beži
a moagel je liepe spati

Nekum se glipše
glipše f teške tmice
shaja mi se tenja
zgubljene kačije
sriedi Korza
shaja mi se duha
škripečega melina
z Drave
shaja mi se senja fučkunja
dečinskaga cugeka

ZDENKA SOKALIĆ
Sv. Ivan Zelina

Nigdo nigdar zanavek

V jutre je nekomu
prva načeta kriška
živlejna zeta...

V poldan nekomu
dnešnja...
A zvečer,
nekomu i zajna,
onak kak je,
nigdo nigdar zanavek...

BISERKA STAMENKOVIĆ
Stuttgart

Putujeme

*M*iesu to
reklame
v Spiegelu, v Nouvel Observateuru,
v Kurieru, v Zuericher Zeitungu,
v Herald Tribunu, v El Mercuriu,
v Bildu, v Newsweeku,
v National Geographicu,
v Vancouver Todayu,
na radiju,
na televizije,
na internetu
nije to razlog
zake si ti
Hrvati, Kroaten, Croates, Croatians
putujeju i putujeju
letiju, vozziju se,
spiju v auti,
pijeju tablete
protiv straha
od eroplana,
ijebu trde sendviče
na benzinskeji poumpa,
pretičeju,
kouneju,
kričiju,
svadiju se s babami,
ljutijo se na decu,
drfčeju na granica
zboradi maleji darekof.
Druge je neke po sriedi.

Male sounca.
Ljubav f srcu.
Ljudi.
Jena rieč:
Hrvacka.

Bieli janjčeci

Čieli buogi dien vlieče se miegla.
Biela, gusta i žmehka.
Gli tak, vliečem se i ja po hiži.
Od postelje do stuola,
od stuola do uokna,
poluknem vun
a bum čez mieglu zagledala
na nebu biele oblačeke.
I pak nazaj, vliečem se po hiži.

H jutro su mi javili da te več nie.
Kak su nuo rekli-
da je tvoje tielo zgubilo bitku
z grduj beteguj.

Ni suzu niesam spustila,
ni rieči zgovorila...
zastanovila sam vrieme
kak i hrjavi ciegeri
na vuri na zidu.

Ja znam da si ti našel mir.
Da z bieli oblačeke zde putuješ
po nebeska tranika.

Se zmisliš, kulike put sme kak dieca
znali ležati na ledine
i lukati biele oblačeke?
Kak sme zamišljali
da su tuo bieli janjčeci
i kulike sme šteli biti z njimi?

H naša diečja maštarija
putovali sme z tiemi janjčeci
dok nas mamek ne bi vrnula
na ledinu svojim dozavajem.

Se zmisliš da su nam Cveta i Perga
hnuogi put hvušle h susedovu koruzu?

Da su se jenput napasle detelje
od strine Roze Barilčeve,
i da su se tak napuhnule,
ka je tatek dal tri nadnice
živinaru za nekakof liek
ka niesme ostali kvarni
za dvie krave?

A mi sme bili bijeni kaj kristuši
i nigdo nie razmel
da sme same male šteli
putovati z janjčeci.

Ja znam da si ti zde z njimi.

I vliečem se po hiži
od postelje do stuola,
od stuola do uokna,
zastanovila sam vrieme
kak hrjavi ciegeri na vuri,
i čakam da se zdigne
ta prokljeta miegla,
pa da si legnem na ledinu
i z bieli janjčeci skup z tuobuj,
otputujem po nebeska tranika.

Jampot....

*D*a se bo jampot
ova megla razišla
kmica bo kak špotana
kusa zlezla v kot
i ja se bom stiha
stala i odišla
bez sveče i sreče
nagazila na pot

Mortik bo juniuš
dišav po seno,
a mortik bojo ajngeli
rashitovali sneg
krvavimi žuli
itak bo sejeno
treba bo dojt
i za toti breg

Povič mi, Prijatelj
de je ono svetlo
vezda se smejem,
ali me je stroh
Znom Te ja dobro
pripraviv si metlo
dok pred Tebe dojdem
razgrnuv boš proh

ŽELJKO ŠTEFAN
Varaždin

Zemlja

*O*rjem gliblinama tvoje duše
i fpirjam se vu tople brazde.

Liepo mi je biti plužar na tvoje mekote
gledeč na rosne snekuoše.

Vmivam vu bistrine tvega zdenca
svoje vrielo lice.

Žurim se na brieg:
štel bi posaditi drievo života.

VLADIMIR ŠUK
Oroslavje

Kajkafski fundamentuš

*J*a, horvacka peršona, orginalen kajkafski vnuk,
z bregof nasleduvana jezerolietna navada,
k glavi dede svojega prispoduobljeni klobuk,
štimam se z koreniku, vezda več neg igda.

I nišči mi nebu čubanjke zarajbal,
muoj jezik po orsagu horvackom vuhvenjački trajbal,
z olovnim lokotima kajkafski spominek dotrgel.

Spod sedem cuola mojih dugeh mustača,
špinčila se bu naviek sapa, kaj vu meni zdihava,
teru vu me je vdehnula mater moja i pokojni čača.

To je vera z turma moje farne cirkve,
gduoj bi je vezda, teri to „globalnjak“, z mene zvrigel,
pak da sramečki gmiže čez evruopske kaljuže.

Fundamentuš je muoj zešalan na kajkafske njive,
spod prastare, od pradede alduvane hruške em šlive,
v njegvam testamentušu blagoslof je zagorske hiže.

Kaj hasni prec govoriti, a zesma male poštenoga včiniti,
zate naj Ajngel z petnih žil najjaksieše f trombento puše,
na spomen pretkof, em vezdašnjem življenju mešu služiti,
za svete ljubavi, pajdašiju i kajkafske fundamentuše.

FRANJO ŠVOB – FRANINA
Rijeka

Čudni posli

Kapica,
Pinjulič,
Razmazane farbe
I rastegnjeno sukno
Belo.

Va mahanimu
Rashitanimu gnjezdi,
Zasanjana slika
Postaje,
Zadivljujuče,
- Pajdaševo delo.

Zajnih par let

U dodatku *Sence belog jorgovaneka*, kao svojevrsni nastavak knjige *Tak je bilo...* tiskane prigodom 25. obljetnice Recitala, donose se - za razdoblje od 25. do 30. recitala - prvonagrađene pjesme autora po ocjeni stručnoga suda, pjesme autora najcjelovitijeg ciklusa te najbolje pjesme po izboru publikuma.

ZDENKA MALTAR
Novi Marof

Harcuvanju vični

Med nas su sklali duhu puščave,
z črnih rok kojnski švic,
puntarske kriese su nojsili v jočjah,
ne bilo moči pozabiti čemer z tieh lic.

I smrdeče su gujne prestirali na se,
gotali rieči, korake vlekli čez noč,
nevidljive vozde navek so držali,
vabila jih puščava, žugala vetra moč.

Harcuvanju vični, te divi lovasi,
kaj so v prsnica skrivali puriflam,
niesu se vjavili, prešli su stiha,
mi smo prignuli glave, čutili sram.

V kadeči zorji zgubil se trag,
pod kopitah i zvezde se ruše,
med nas su sklali kojnski švic z rok
i duhu puščave, puščavu nam v duše.

---

1. nagrada na 26. recitalu, 2007.

Duha jesianska

*D*uha jesianska kaj jea tua?
Tua je topli veter
keari miahku puše.
Puše ud Dravea preti hosti.
Čes pole kuruznih mlečicuf,
jivu ukopane repe,
zrialuga graha f kuruzi.
Ud fčeara pukošenuga ataviča,
na žerjafki peaćenuga mlečica.

Duha jesianska kaj jea tua?
Tua je zriala jabuka mušancika
i teapka hruška na dvurišči.
Gemaj na brajdi,
težačka pugača na ugišči.
Pud strehum simieje z vrta
i suhe tikvine kuščice.
Kalanka bistrica sliva,
na frišku pubielene pivnice.

Duha jesianska kaj jea tua?
Tua je jabučnica v brinki,
jabučije v uctenki,
zamočeni lagif z vuaduj,
kuhana zapura zi suaduj.
Uprana preaša i rodna gurica.
Čučina juha, uduajčik,
urehuva puvatica.

---

2. nagrada na 26. recitalu, 2007.

Duha jesianska kaj jea tua?
Fala ti Bože.
Fala ti Bože, tua je tua.

Moji srčeke medenaki

L male kuharice vu verzima pod imenom
Kuharica, malo zbori da ti kolač ne zagori

Dve deci meda pretočiš v posudu i deneš na šporet
Na ogenj mlačni
(čutiš čmele majčinu dušicu
lavandu kostanj bezgu gaciju metvicu
sonce je sebe dehnulo v cvet)

Osem žlic cukorja, braun, od trske, ne drobnoga
(zible se trska popevleju robi
deni su scepiani dlani su zrezani
betve trstike senje zarobile
muži popevleju
potni pleča se svetliju
bezglavni tiči šake i prsti
za njimi ostajeju)

Četiri jajca, jeno po jeno
primešaj
(z toploga gnezdva kokošinskoga
skritoga
vu parmi
tam smo se skrivali tam se kušovali
i lasi i seno šakami grabili)
Se pomalem premešaj z kuhaču drvenu dok se ne
restopi
i fejest farbu potamni
do glanca

---

3. nagrada i nagrada publike na 26. recitalu, 2007.

Z ognja vmekni
pak
dodaj:

Deci volja
sunčaničinoga ili sojinoga sejeno je
(cvet šteri soncu se obrača
sonce je v cvet sebe preslikalo
esenciju lepoto masnu scedilo)
cimeta, naribati korico
dve žličke
(Cejlon? Kitaj? Indija?)
Dalka je zemla Asia
pazi! neje cimet za nervčike)
žličku sode bikarbone
(kamen rahlo zemla zrak)
i na koncu dvanajst deci mele črne
(Žito. Raž. Tritikal. Ječem. Šenica. Koruza. Ženji.
Drešaj.
Čisti. Toči.
Presipli.
Presej.)
Se zamesiš – roka šaka boleti mora
se do lakta
preobračaš točeš vlečeš
prst debelo

Z kupicu okruglu zrežeš
na saki žličku pekmuza il marmelade
deneš
(višja, črešja, marelica, sliva, jagoda)
dva i dva skup prikeliš
srce modlicu zemeš
pak još jemput ftisneš

Pečeš

Širom obloke rezmekneš
Da se duha sebi vrne
Trava travi cvetu cvet voče voču sonce soncu
I se skupa zmesno v svet
Ohladiš

Zgora ih v čokoladu reztopljenu zamočiš
(mahunu kakaovca žena je asteška kuhala saki den
mužu za afrodizijak, detetu za lefki sen)
I posušiš

Nota bene:
Moraš vole dobre biti gda ih delaš
I nesmeš imeti ženskoga betega
I moraš si stiha popevati
Najbolše predvečer, je li,
Poklem plahti opranih vanjkušof zluftanih
kušlecof i
Dežda nagloga

Baš su ti dobri ti medenaki
I napujeni su z pekmuzom
Fiinoo
Ostavi meni još jenoga
Doneseš mi recept
Mi napišeš
Meni nikak tak da zideju!

Zlatepersta brez persta

Ganjek je zgledel duog.
Prešel ga je f tri kuoraka.

Ni mu bile do ničesa
I baš ga je bolela ona stvar za se i sakuoga.
Ma kakva pruoza, ma kakva poetika...

Mučili su ga vuklinki f trsju.
Mučil ga je vuklinek f živlejnju. Slipepa vulica.

Rekli su da f Jadranu hara alga smerti.
očaril je afte onak male zvišega. Bile
mu je sega dosti.

Ali rodil se je.
Alea iacta est. Kuocka je hičena.
F muorje.
Met muorske pese.

Tam gde je i zlatepersta ostala brez persta.

Kuocka je hičena.
čorava, čuklava sudbina...

Šemetica gracilna

*S*vijam reč žmičem ju obračam v roki
Topim grejem pak dahom ladim
Pretrgnem znovič plunem pak
Zaližem
Na ju slinu cedim

I tak restrgani respeti respamečeni
Reč moja kak rengen slika mi kosti kotrige
žile
Saki srhut
Drhut saki
V mlaki oka tvojega reči zamučane moje su
teške verige

A svet se kreše svet se dronca vapi čistoga,
vapi vode vapi sonca

Po mojemu telu plave su disnice
Od nigdar posušene reči kak vrbove šibe
tenke svijajuče
Zelene šemetice
Gracilne

I več sem si strajnska
I ne poznam vre sebe

Mazohistički ih gočem i gotim se
Rečima svržima vejama
Kak zajnim zalogajem tebe

nesme pozabili lepe pesme horvacke

nesme pozabili lepe
pesme horvacke nesme pozabili mentolpastile
pisati lepe bele farbe zavičajne ciklame kervave ciklame
kruto zvoneči nam dragi naš kaj bu potlam bilo par-
donnn
kaj bu potlam sega jojaj
ti naši ljudi i krajovi ftiči i gajovi zgayevi
njif hiladusedemstotridesti šeztdeset

nesmo
pozabili okrenoti naše gore list glasno roborniku janežu
se se je zbito kaj se tu nutri se je tu negdi
v nigdini za zutra zapishano zpo groba zpre hefta zpre
šefta za šprancerano na hiladu načina kako se
piše tverdo če a gde je mefko sesa ije evo ti dva
te naše cirkvice zboltane zdušnim zve ličejnem
dragih nam unih šterih ga nega kajtisu
notari nej meli čaša baš za saku gnidu horor
vracku falabogu

kajpak da je tak praf jim i budi
glavno je da je naša savest čista gde su se drugi za
štropoštopoto glavno je da je naša kapa
na glavi naša šliva pliva is pofesttojeszt narisana
baštam gde je treba vu zlatnim zlovima zlava
bogu navis sini amir ljudma vuni sini

nesme mi

pozabili lepe pesme ztarigradič z iške mojgalebe
lepa mrena lepo gori tatra milo pojtez vatra ztlačeni
zlavuji v lasinji v oluji zdraf ko štolič nesme kat jesme
ili nisisme za pravico i nigdar več nemo kapetan nemo mi
ogeneš aliti zluga treh zgubleneh svatof čeklek i mek
brez praftiča a kat bi i bili mi horvatov zlogazjedi njej ne
dock hervacka ni precpala zjoš mi živimo
vis'o.com se bude stala kat ju zbudimo

budi ji milostiv gospone

i najji za meriti bila je tak dobra kak scukibes ofčar
pastirček horvacki kajsigamogel za kruva zamazati
gdasištel kaktinapriliku z jenim kurcšlusum

fala ti

i dika budi za saku dobru reč gobru kaj dala
si mu simu domovina gda si bila mala a ve si
tak velika kaj te je jedva moči obladati
z golim jakum

ŽELJKA CVETKOVIĆ
Mala Mlaka

Teknute duše

*Gosponu Dragecu Trumbetoašu,
vuz njegvo delo Vincent slika (1)*

*L*asaste broazdice velnasto ležiju,
počasane z motikum mesto češla.
Maki z rupca žene na fertun bežiju.
Muka je tenju po zemle reznesla.

Ni modri barjaki ne vuziju oblake!
Teretno drievo obrača se Bogu.
Cvietne rukice doavleju škroake
teknute duše - bratu van Gogh.

---

3. nagrada na 27. recitalu, 2008.

Stari dvor, prvi den protuletja

*G*da otprem vrata, okovi škripnu:
Z vanjkuša prhnu kačji pastiri.
Spod stola špekule v joko me piknu.
Klupko se senci v špiglu znemiri.

Gdi je vsa gizdost, stara slava?
Mehenj i cigel jedva na kupu.
Zmed krahlov v stupu rivlje se trava,
I keber brni v praznomu čupu.

Predurali smo još jenu zimu,
Akoprem nišče vre leta ne broji.
Gdagoder prejde srh čez intimu,
Dve duše kak dve strune razdvoji.

Toliko stvari leži na brigi:
Pavočje zimsko, sriež, tutenina.
V knjigama črknje, slova, kotrigi.
A vani zgorec, ftiči, modrina.

Slog mladožitja detel kucka.
Na mlada njedra dve dunje diše.
Veseli jogenj v kaminu pucka.
Črlena jalva po zraku piše.

Vre šepču klice v toplem popluncu.
Cindula v šumi, krepki vonj štalski.
Stari dvor dremle, maček na suncu.
Nuz breg su prešli gospon Gjalski.

---

*kačji pastiri – libele, vretenca; gizdost – otmjenost; mehenj – mahovina;
krahl – naprslina; keber – hrušt; pavočje – paučina; sriež – ledena pokorica;
tutenina – vlaga; kotrig (u knjizi) – poglavlje, ulomak; detel – djetlić;
črlena jalva – ariš; cindula - rosopas;*

One kaj pišeju nekrolog za kajkavske cvrčke i zelene kobilice

Dečec: *Velečasni, grdo kruto grešel jesem*

Gosponek: *Kaj si naredel, bedaček?*

Dečec: *Kobilici sem mali zeleni nogu ftrgel gda
su japa naložili mi da na cujzu pazim, v
snekoši*

Gosponek: *Tri zdravomarije očeneše i slavaocu.
I projsi Ga da ti pamet tu bedastu
presvetli.*

Cvrček je skoram doktoreral

Na temi kak

Žene deliju se na:

Oblajhane

One kojima je nedela bez juhe kak subota bez
filma

One kaj se nad Cohelom naslinavaju

Cvrček se zahliknal a štel reči je

Kak žene bi rada na kave al

nemaju cajta

Čitale bi Ferića al im je pun kufer hipohondrof

Jene pak skačeju z padobranom

Projektiraju moste ceste

Rušiju ledvene brege

Rezbariju zdele z naplavinah

Celu zimu hiberneraju
Čez leto ne jeju
anorekseraju

Dale se deliju
Gudel je cvrček
na:

One kaj delaju bokce z dece
One kaj su im puni cecki nečega benignoga
Mesto mlečnoga

One nekoje kaj srdiju se dok ne
Najdeju wc paper kaj bi harmonezeral z pločicami v
Kupaoni
Pak bejžiju po jega v inozemnigdiju

(Tu je cvrček sirovo jajce popel)

Deliju se na
Vučitalice
One kaj pušiju i pijeju Morski vetrek
(Najbolši hrvacki kokteli, str... ta i ta)

One kaj senak nečēju biti forenzičarke
Nečēju moža pri porodu

One kaj bi morale apstenerati
Jer se moraju počinati od spirale
A i korizma je
A nečēju i / ili nebreyu

One kaj se budiju v tri v noči
Z laserom jokom režaju
Poni mesec

Odneseju ga v beju ftopiju
Durilo bleščiče

I one kaj bi se sam cmizdrile gda glediju malu decu
Cecnu

I deliju se, žene,
Na,
Veli cvrček več piskutljivi,

Na
Onu z naslova
Kaj piše nekrologe za cvrčke i
Bez noge
I reinkarnerane
I regenererane
I šepave
Zelene kobilice

A nikaj več o tomu ne zna dečec mali
Kaj jempot je pred pedeset let kobilici nogu ftrgel
Ves v potu se gosponeku spovedal
I skoro se od straha poscal.

ZDENKA MALTAR
Novi Marof

Nikaj ti o meni, mrzlo sonce

*(Zmislj na apokalipsu Vukovara,
na dien 18. sesveščaka 2008. leta)*

*N*ikaj ti o meni, mrzlo sonce,
ja nojsim ime, zamočanu muklinu,
vu srcu krta zaprieti dien,
i zvon vu mem selu, memljivu dalečinu,
pozableni dom moj.

Pred zorju, vu ranje i zmržjeno blato,
gda jognjeno cvietje več je cvelo,
na me je lice prhnul bieli metulj,
i nebo je bilo dimeče, bielo.

Gdagda se zbiram vu trepeči tenji,
spavalec sem v deteli i ftičji vabeči poj,
roka kaj koči, veter kaj zove,
pričin il negde,
pozableni to dom je moj.

Nikaj ti o meni, mrzlo sonce,
mehenj je vajnkuš vu kamenu vrel,
vupri se v kmici, podiši,
drienek pred hižu precvel,
pozableni dom moj.

---

1. nagrada na 28. recitalu, 2009 .

Zapis o lofcima

*T*enehni iščeju glase. Pod tenjom lune skriti,
Loviju, paziju nase. Vrebaju kancelari, kancelisti.
Komešaju se vu gustoj hosti žitka.
Lofci senja ne iščeju bitka.

(Ni Hudi ni Črni, ni Satanuš ni poslal zvertavce
ni si krali, generali ne zavstaviju prevrtlivce.)

Iščeju. Čeprakju. Nevidlivi. Sprekapaju po smetju.
Se vidiju. Se čujeju. Se znaju. Se zapišeju.
Čas su zid, pak oblak, čas zemla, pak se rasplineju
i postaju zrak
(tvoje oči pošilaju mi tajni znak).

Vekivečni kak vesmir; Nedotaklivi kak nemir.

Nema tajni ljudckih kaj nisu odkrili.
Gazophylacium misli spremerili.
Več nemamo sebe. Več ni tebe, već ni mene.
Krivotvorci, nori lofci pušeju vu vražji meh:
Zapis o grehu, zapis o smehu.
Ve su tvoje oko, ve su noč, negdo vrešči
Vu pomoč!

Tenehni iščeju glase. Vu svoju čkominu skriti,
Na križ pribiti. Vu veter zaviti.

Gdo to komu sudi, o Jezuš kakšni su to ljudi?
Na stolu listek... Zapis o grehu.
Vu srcu čutim dene zapisane vu smehu.

IVAN HORVAT HLEBINSKI
Zagreb

Oprosti, Jacques
(*Deždi za Barbaro*)

Znikni, Barbara, z brazde pušeče,
z zemle rodeče.
Zidi, Barbara, spod dravske vrb lasate,
zmed pšenic klasate,
znikni s trav rosnate.

Pramalet na Dravi se kopiče,
kaj dederni pevec kukuriče,
a ja čutim
jesenske fajtlivce i plačlivce,
ominjarce i prščarce,
dosadlivce i siplivce.

Znikni, Barbara, zidi, dojdi!
Po tebi bodo deždili
vuletni dišlivci i plodlivci,
deždi zalublivci, hrepenlivci.
Topli letni plohenjaki, bisemjaki
vu lasi ti bodo vpleli
pređo od svilnoga zlata,
kraluša krištalnog deli
okre belog vrata,
opravo bleščečo samo za te spreli.

Znikni, Barbara, zidi, dojdi!
Z menom pojdi!

---

3. nagrada na 28. recitalu, 2009 .

Oprosti, Jacques!
Ne zameri mi za senje.
Saki den jih menje, menje.

Oprosti, Jacques!
Vu žitnom polu pod soncem
dogoreva zadnji mak...

Pramalet je ve na Dravi moji,
pramalet je i na tvoji Seini.
Barbara je tvoja
z menom vezda, samo moja -
zible se na dravski peni.

Popevka o popevkami

Ohajajoča noč popikavala se po štengami. V mefkem mehenu postele zaneslivo su spale zajne srebrozrake perhetljive mesečine. Zmržnjeni pevalec na zelenemu placu popeval je nedopovedano ljubohotne reči vragometne vulice. V preluknanem škrlačecu bile je pune ničesa. Larfe malih kupidonof smežale su se z oblokov brez stekla. A mi, po dušah se svojeh šepavo špancerame kak rečižderci z ajngelskemi obrazi, mi zgubidanci otprtega serca fakinsku poetiku zaljubljenosti na cajtungštehere razvlačime natopleni z rajskemi kaplicami z domačih vinebregof. Kulike je samor popevki bežale za nami a dišale su kak bombreki beluga holera pred jutre v špancirtartlicu našega purgerskega kvarta. Zanesljive reči popevki v kušlece vtoplene skrile su se. Kak mefko draganje po ognjeni obrazi gorele su. A nigdar se nisu popevale, i senak ih je bile čuti.

Zvezdoznanec

*V*everice kaj so se šiškami koturale,
graškurlive vrbe kaj so k zemli prisigale,
mehke krila kaj so se po cvetju prestle
i gobe f korunaj kaj so se k soncu otrple,
obečale so da o zvezdaj ništ nebodo rekle.
Zvezdoznanecu so več roke natekle ...
Cickal je škarjami nebo prekrajal,
treptal mehnja otkot bi sever dohajal
i se to zapisaval na stekleni deski.
Cickal je nebo na male kolobare
po sot naokolo prhali nebeski zreski.
Po mlečni stezi preleval, mleko zleval.
Prazno je kumovo slamo mlatil.
Od nova koval kotače malejo kol,
vu velke se zapregel i vlekel kak vol.
Graškurlive vrbe nebo so zaprle
skompesale steže, pote preprle.
Tancarice veverice kak za šalu
več so zatancale na balu.
Vesela rulja rupi kak živi lanec,
čmelinji matici koruna je mamec.
Goba na koruni mesto je za tanec.
Noge do kolen zrabil je zvezdoznanec.

Ti kaj huodiš z menu

Gduo si ti kaj huodiš z menu..?

ti zišla z raskuolenuoga drieva
kak bisernice glas f kmične nuoci,
ti duoperjala na muoj vanjkuš kak paperje,
zaplhutala f misli i razdrapala
muoje štumfe i muoj sen znuter.

Gduo si ti kaj mi znuter šepčeš na vuho..?

ti kak šlajer rasprhnuta f zraku, kak duha
rasprestrta na ruopčkeke zraka kaj veter
mi hita f nuos. Ti tera neseš one kaj se
ne nese i z šlajerom spreorješ muoj den.

Gduo si ti tera oreš brazdu z menu..?

ti kaj f očih ti veter rastrajhava ognje vuzmice, a
lasi ti iskriju kak f kmice ruoji kriesnic. Tva
međa se neda vluoviti jerbuo plava z naduošlemi
vuodami f dal.

Gduo si ti kaj se hrustiš da buš preobrnula sviet..?

ti neprigrađena, razvuodena kak breziglena
nit. Ti čija vuoda spira rane, farbanti zavijaju
kaj zavite biti ni treba, a nuoč je kesna,
poodmekla.*

---

1. nagrada na 29. recitalu, 2010 .

Gduo si ti kaj pritrupleš na muoja vrata..?

ti kaj obrneš šlajer, a znuter je mefke nebe
nuoči, kak melem mehenasti na otprt žilek
mi pritisneš nuož, a ondak... je, a ondak z menu
piješ živlejne i semeniš sakvrsne semejne...

Gduo si ti kaj huodiš z menu..?

Prebiram po glave f kartuotieke vremena
i nemrem ti najti imena. Same znam...
znam da te ot nekam... puoznam.

Nažgi svetlo na ganku

*N*ažgi svetlo na ganku, naj pozabiti, nažgi
Predi nek poješ spat, i škrebetlivu kištru
Vgasiš, kaj nebu žlabrala do polnoči, gda soha
Zleteti mora na staru hrušku, kaj bi otpravila mrtvike
V prekorubne dalšine, gdi se više ne čuje Mura ni
Drava
I ni na jednom se jeziku nemre zreči domača rieč,
topla i nezamrla.

Nažgi svetlo i kluča pod asparagus, kak negda,
tam zašuškaj,
I zdeličku z mlekom za mačka i hižnomu mišu
dugorepcu
Ficlek špeka, sakomu njegovu ostavi, i lehka srca
Legni med bele ponjave i naštikane vanjkuše, po
žalfiji dišeče.
I Bogu se pomoli, ili sv. Jantonu barem, molitvu
strelovitu,
Za stvari zgublene, za ono čega nega, i morti nigda ni
bilo ni nit postalo.
I Srcu Jezuševom sakoga od nas preporuč, a za se ne
zaišči ni mrvu.

Ti samo našgi svetlo, ti jena naša i sama, kojoj ničega
ne treba,
Ti staramama kojoj je maček odlutal, miši hižu
ostavili,
Kojoj se asparagus posušil, ganjek s tuteninom
nafutral.
Ni poštar više ne pamti gda ti je zadnji put kakvu lištru
donesel,
Nit trgovec v štacunu jel si došla po cukora v kocki i
ljute bombone.
Samo se tvoje flake na vetru nišu, negdar , i
nepobrane, na dežđu zmoknu.
Pravzaprav, nišče ne zna, jel f hiži ti zdihavaš, il tvoja
senca kolobruje;

Al' ipak, našgi svetlo, šprljavu malu žarulju, s
pavočinjem opletenu
Morti nešče navrne, metulj nočnik hrđavoplav, ili
tenšivo tenjek
Dobrohoteči, duše v nebo prteči.....tulike leta čekan,
prizivan, ajngel tvoj,
Tvoja najvekša potpora i familija.

Planetorijum A.D. 2010.

*K*akšna se to slika vu možganih premika?!
pavk z Marsa, nora farsa
Kapetan Tom, velki plavi slon
zgubil se Avalon
Ziggy Stardust prevzemle vlast
Hudi jemle mast
jemle mast, jemle žolč
nese pekla kluč
nese pekla kluč, vtrne luč
jemle tebe, jemle mene
pak se dere, kune
kune žoltare žveplene
peklenske, ognjene
vu požirak te dene
pak berboče
pak klopoče
oštri osti, lomi kosti
rivle strup vu tvoj nos
vriščeš kak ponoreli kos
ogenj liže, kuri hiže
vu meni nori črv
se okoli same kerv
istinu iščuč
kriči vumiruč

kakšna se to slika vu možganih premika?!
vu zelenom kaputu smert se regeta vu kotu

Človek odhajajući

Po štengaj na dol,
človek ide,
polehko,
na pleči sebe nojsi,
trudnega.
Črlene krohe svieta
vlieče brez počinka,
vu bieli dien
nebe vu glavi.
A mašu tienke čimprese.
Kaj meni mortu mašu
koraki zavstali?

Po štengaj na dol,
človek drobuli,
sfrkjeno drievo sebe išče,
v glibini čuvlje
postelicu,
zgožvanu plaftu bielu,
dogocajtnu zmisel.
Po štengaj na dol, na komenu,
koraki zvone,
zvonci zaspali.*

---

pjesma iz nagrađenog ciklusa na 29. recitalu, 2010.

Zaprietih joč, na dol,
človek se oprášča,
nihče ga ne zove,
nihče ga ne iska.
Pameti dečinska,
kodeljasta prhnina,
kak najenpot je zgasla,
spuhnula se sama
ta lučenka naša,
goreča samina.

Gruntanje o luknjama

*L*uknji ima kol'ko ti Bok hoće,
luknje sikut, luknje svut, po svemu,
život v luknji, luknje vu životu,
sve zluknjano, luknje f koječemu,
luknje nam na falu i sramotu;
Luknje v nama, oko nas, pod nama
– vu živlejskom jadu i slaboči
vu poštenju, v zubu, na savjesti,
vu širini, stiski, vu nemoči,
v muki, dvojbi, sviesti i nesviesti.

Luknji ljudi ima i v - ljudima,
v bogatašu, bokcu, siromaku
luknje v znanju, f koži i papieru, f kikliji,
f turu, f kapi i škrljaku,
v delu, v jelu, f kruhu i vu siru;
Luknje v redu, slovu i zakonu,
luknje v briegu, jarku, i vu jami
v zidu, plotu, f situ i rešetu,
f šlapi, žepu, v gačaj, med nogami,
na čast, vu slast, na korist i štetu.

Z nebeski luknji sniek i dešč po nama,
f hižni luknji saki rad stanuje
v njoj posluje, z nje čez luknju luče,
luknje krpa, luknje s klunom kluje,
z luknje čuje kak vrak v luknji duče;

Bez dna luknja, vu kupici luknja,
prava luknja za brige v nju skriti
v luknji z lagva 'brat se vinski' slika,
več bez luknje ni rit neče biti
luknji paše, riti pa se – šika!

Vse v životu na luknje se shaja,
naviek strka i stiska za njima
celi život čez luknje prehaja,
zlo je bez njih, zlo je dok ih ima;
vražja luknja celí sviet prekraja.
I vse v luknji oko luknje tanca,
z luknje zide i vu luknju zajde
v njoj se vrti z rojenja do smrti,
z nje se spukne i vu njoj se najde,
i po smrti v luknji spi zaprti!

Cijena: 35,00 kn

ISBN: 978-953-6540-47-1

9 789536 540471